

1:a söndagen i fastan

Tom Hardts postilla, tredje årgången

Predikotext: Luk. 10:17–20.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Denna den första fastesöndagen med temat "*Kampen mot Frestelsen*" har fyllt vårt kyrkorum, våra öron och sinnen med det gudomliga Ordets framställning av den avgörande, centrala, frälsande kamp, som Jesus i öknen vunnit över alla frestelsers herre, Frestaren själv, Satan eller djävulen. Mäktigheten och anstötligheten i textens och vår predikans frimodighet i det ogenerade bruket av det ordet "*djävulen*", kan avläsas i vår omvärlds reaktion. Det, som för d. h. Skrift, för Jesus och evangelisterna liksom för oss är självklart, får för världen inte vara sant, måste bekämpas och förlöjligas. Själva föreställningen om djävulen och hans tillvaro upplevs med all rätt som ett hot mot världen och dess barn, ja, stämplar världen just som värld, som kött, utan fri självbestämmanderätt. När i dag den ende frie, ende helige, ende suveräne angrips av Satan, blir på något sätt klart, att vi av naturen än mer står under Satans angrepp, ja, står under hans herravälde. Först i Kristus sker en rätt kamp, bryts Satans välde ned. Kristus som Satans besegrare, Kristus som segervinnare över synden, döden och djävulen, förkunnar djävulen som en mäktig herre av samma kosmiska dimension som någonsin synden och döden. Ja, det heter, att Jesus "*skulle göra dens makt om intet, som hade döden i sitt våld, det är djävulen*" (Hebr. 2:14), ett ord, som gör djävulen just till vad han är, till "*denna världens furste*" (Joh. 12:31), "*denna tidsålders gud*" (2 Kor. 4:4), som Jesus och S:t Paulus kallar honom. Just därför vill människor, som tror sig andligen fria, som ropar som fariséerna i Nya Testamentet "*Vi hava aldrig varit trälarna under någon*" (Joh. 8:33), inte höra talas om Satan, om dem som har dem i sitt trälhus, om "*fursten över luftens härsmakt, över den andemakt, som nu är verksam i de ohörsamma*". (Ef. 2:2)

Det är denna väldiga makt, som i dag går till angrepp på Kristus. Det är samtidigt ett försvar, ett värnande om ett herradöme, byggt på Lagens dom över syndare, på människoslåktets syndaskuld och syndafördärv. Detta mörkrets rike har en inmutning i själva Guds helighet, som drabbar syndare likaväl som

den fallne ärkeängeln. Mörkret vill skydda sin makt och trevar efter blottor i Messias' rustning, vill i sin förblindelse slå mot den godhet, som skär ondskan i ögonen, smutsa ned det rena, förödmjuka det upphöjda. I all denna vrede, i detta fruktansvärda stormanlopp, som vi hör i psalmens ord: "*Här var mellan ljuset Och mörkret en strid Dock segrade ljuset För evig tid*" (sv. ps. 102:2), i denna underbara tvekamp, "*mirabile duellum*", visar Satan hela sitt väsens tomhet, all sin ondskas gagnlöshet, djupet av sitt fall. Det, som möter honom, som motstår honom, ja, som hamras fram under hans slag, är inte bara Messias' obrottsliga trohet mot Gud, Messias' fulla och hela lydriad, utan den ställföreträdande rättfärdigheten för andra. I den kan vi söka vår tillflykt. I den kan vi äga bestånd inför Guds dom. I den är vi skyddade mot Satan. Så har Satan själv smitt de verktyg, varigenom hans välde skulle brytas ner. Ja, den törnekrona han tryckte ned på Messias' huvud, de spikar, som han drev genom hans händer, det hån, som han öste över Israels Helige, vändes mot honom själv och slog hans mörka rike i stycken. Det är detta, som vi firar i dag. I denna segers stora fröjd, friade från Satan i vårt dop, går vi nu att kämpa mot honom i den dagliga ångern och bättringen och låter oss därvid undervisas av Kristi förebild i dagens evangelium. Vår kamp sker så, att

- I. **vi icke låter oss lockas bort från förtröstan på Guds omsorg,**
- II. **vi icke låter oss lockas bort från Guds i buden givna väg,**
- III. **vi icke låter oss dåras av denna världens härlighet.**

I. Vi skall icke låta oss lockas bort från förtröstan på Guds omsorg.

Den första frestelsen bygger på att Den Helige Andes handlande med Jesus, hans förande av honom ut i öknen, får en smak av gudsövergivenhet, upplevd i hungern och frånvaron av bröd. Vem skall sörja för den så utsatte, för den lidande Kristus? Satan vill nu ingiva sitt svar i Kristi sinne, svaret "*Du själv*". Ja, Sa-

tan vill locka honom till det egna jaget som yttersta resurs, till den hållning, som är själva grunden för Satans väsen. Ställd inför denna frestelse svarar Jesus med det Skriftens ord, "icke allenast av bröd", vars innehåll just är väntan på undrens Gud, på mannat från himlen, på de änglar, som snart "trädde fram och betjänade honom".

II. Vi skall icke låta oss lockas bort från Guds i buden givna väg.

Den andra frestelsen består i Satans missbruk av den 91:a psaltarpsalmens ord om änglarnas skydd "på alla dina vägar", där Satans förkortade version utelämnar just de avgörande orden: "på alla dina vägar", så att bara änglarnas beskydd återstår. De vägar, som det gäller, är de av Gud uppdragna livsvägarna, budens heliga levnadsordning, vardagens pliktuppfyllelse. Utanför Guds vägar möter inga änglar. Utan vår av Gud givna kallelse möter vi Satan och frestar Gud, om vi vill påkalla hans hjälp, där han inte vill

ha oss. Detta är den falska fromhetens frestelse, frestelsen på templets tinnar.

III. Vi skall inte låta oss dåras av denna världens härlighet.

Kanske vi menar, att den tredje frestelsen gör det mest otrovärddiga intrycket: "alla riken i världen och deras härlighet". Ändå är det en åsyn, som fyller och inspirerar många, många kristna i denna tid. De ser i hänryckning, hur de skall deltaga i skapandet av en ny världsordning, där de som Kristi representanter skall vara medhärskare. I allt detta menar de sig visserligen tjäna Gud, men de ser inte, att bakom denne föregivne "Gud" Satan skymtar. Sådana galenskaper blir ofelbart vår lott, om vi inte håller fast vid denna söndags budskap om Kristi ställföreträdande rättfärdighet, vunnen i kampen mot Satan, om syndernas förlåtelse för Jesu Kristi skull.

Amen.